

Ostrov, pojmenovaný podle slavného kapelníka a českého muzikanta Františka Kmocha, díky kterému i každé malé dítě ví, že Kolín leží v pěkné rovině, hostil v sobotu 2. června 2007 již 8. ročník festivalu Kolínský ostrov. Pořádalo jej sdružení Ostrof a přichystalo desetihodinový maratón folku, bluegrassu a country. Ostrov obtékaný Labem je ideálně dostupný z nádraží Kolín - zastávka, stačí jen přejít přes most. Vzrostlé stromy, zeleň a úprava připomíná trochu pražskou Stromovku a festival, ač uprostřed města, se vlastně koná v přírodě. Na místě samém bylo pro diváky nachystáno hlediště z plastových křesílek, k občerstvení nápoje a chutné speciality, zejména kynuté bramboráčky byly obzvláště vypečené.

Program začal ve 14 hodin, uváděli postupně dva moderátoři, tradičně Pepa Voda a nově Franta Mífek z Českého rozhlasu Hradec Králové, zvuk měl na starosti Jarda Čížek z Good Day Records. Představilo se celkem 13 formací, folkových a bluegrassových v poměru 6:6 plus jeden countryový revival. Bluegrass, a podobně i country, bývá většinou na folkových

Domáci Zavětre

foto: Kateřina Vodňanská ©

akcích Popelkou, ortodoxní bluegrassisté zase nezvou folkaře. Dramaturg Kolínského ostrova Jan Roth dokázal, že oba žánry mohou spolu dobře koexistovat a nabízená muzika může rozšířit obzory jejich příznivcům.

I když na začátku těch příznivců bylo asi pět, nepočítám - li pořadatele, přátele a známé prvních účinkujících - domácích dua **Smutnokraj**. Ondra Vejsada (zpěv a kytara) a Marek Šíla (zpěv). Prý se jim také říká Smutnohraj. Vtipkovali, že po nich už mohou přijít jen lepší a bohužel, vystihli to přesně. Jejich vystoupení vzbuzovalo dojem, jakoby se pánové setkali na nedaleké zastávce a cestou na ostrov se domluvili, že si spolu zazpívají. Dvojhlas nesouzněl, intonačně kolísali, nevycházely jim nástupy, texty četli. Sdělení vložené do písní se ztrácelo v pomalých jednotvárných melodiích a ve Vejsadově doprovodu, při kterém by se nejen metronom rozplakal. Smutnokraj? Smutnopoše. Asi to tak vnímal i ten nahoře, mraky nad ostrovem se začaly nalévat vodou, až propukl v pláč, který přerostl ve vydatný liják. S energií sobě vlastní se rozhodla s deštěm bojovat první bluegrassová sestava programu,

BlueGate

z Plzně. Ale jakmile se kabely aparatury začaly topit v přivalech vody, kapelnice Ilon Leichtová zavelela k přesunu za diváky pod nedalekou stanovou střechu. Unplugged pokračovali dál a

jejich svižná muzika se líbila, i když zpěv přehlušovalo bušení deště do plátna. Několika vytleskanými přídávky BlueGate zřejmě potěšili i dešťostrůjce, že s pláčem definitivně přestal. Během vysušovací přestávky, kdy pořadatelé vymetali vodu (nikoliv Pepu Vodu) z podia, se začalo zaplňovat i hlediště nově příchozími a program na scéně pokračoval dál.

Kutnohorský countryový **Johnny Cash Revival**, jak název napovídá, reprodukuje písně slavného countrymana. Pepa Voda zpíval, muzikanti hráli s chutí, jen automatický bubeník se do originálního zvuku příliš nehodil. **Barbecue** z

Mladé Boleslavi, navazující na někdejší Lojzíky, v obsazení mandolína, kytara, kontrabas a dobro, předvedli bluegrass s příděchem country, výborně komunikovali s publikem a pobavili humorem v textech. Mladá kolínská sestava

Zavětrem

se z folkového dua postupně vyvinula v sedmičlenný elektrifikovaný band s houslemi a dechovou sekcí (hoboj, flétna, saxofony, trombón). Svůj styl označují jako akustický crossover, putování všemožnými styly, které zpracovávají osobitým způsobem ve vlastní tvorbě. Začali židličkovým folkem, ale postupně se odvažovali ve svižném duchu a jejich vystoupení gradovalo v rytmickém tanečním blues, jaké známe například od Bluesberry. Folk vystřídal opět bluegrass, pražský

GrassRoad

. Skupina hraje v obsazení kytara, mandolína, baskytara a banjo a svůj projev staví na zpěvačce, kolínské rodačce Tereze Houdkové. Její nevýrazný zastřený hlas sice s každou další skladbou získával na větší jistotě, ale celkově se dá říci, že to kapele lépe hrálo než zpívalo.

Jestliže úvodní folkové duo působilo začátečnický, **Nestíháme** - Honza

Mladoboleslavští Barbecue

foto: Kateřina Vodňanská ©

Řepka a Petr Ovsenák - naopak vystoupilo suverénně, byli dynamičtí nejen v muzikantském projevu, ale i v průvodním slově dokázali publikum bezprostředně vtáhnout do hry. V dramaturgicky pestrém bločku ukázali široký záběr svého repertoáru, podařilo se jim publikum rozezpívat nejen v úsměvném pochodáku *Jdu*, ale i v písni všech unavených mladíků Miluju spánek, já taky, kdy si hlediště rozdělili na dva doplňující se sbory. Koncertovat, koncertovat, koncertovat, touto poučkou se Nestíháme od svého prvního veřejného vystoupení v květnu roku 2001 řídí a sázejí na kontakt s publikem. Ročně odehrají desítky koncertů v klubech, čajovnách, kavárničkách a festivalech po celé zemi. Jen letos jich odehráli přes čtyřicet! Po folku opět

následovala na poslech velmi příjemná mezinárodní bluegrassová sestava

G-Runs'n Roses

(NL,SK ČR) kolem v Česku zdomácnělého Nizozemce Ralpha Shuta s příjemně posazeným hlasem. Kvarteto hraje v obsazení banjo, baskytara, housle a kytara. V sestavě upoutal výtečnými houslovými sóly teprve 18letý Martin Bursa. Pohoda.

Druhou polovinu festivalu ve 20 hodin začínali pražští **My3.avi**. Franta Mífek kapely podrobně představoval informacemi nalezenými na jejich webových stránkách. My3.avi neznal (podobně jako Voda, který je překřtil na "Maj tři avi") a textem určeným moderátorům se zřejmě dobře bavil, neboť přečetl variantu pro zvláště dlouhé zvučení, ačkoliv kapela byla už nachystaná. Tahle nevážně vážná pohodářská partička nedávno pokřtila CD

Veselá melancholia

. Na Ostrově zahráli tu melancholičtější část ze svého repertoáru, včetně novinek, které na CD nejsou (

Mezi vámi, Je za pět minut dvanáct

), ale nechyběly i písně, které jim přinesly v roce 2005 tři Porty. Po hitovce

Rozjedem se autem po polích

jim nadšený Franta Mífek doporučil, když je nyní Porta sjednocená a mezinárodní, aby do toho šli znovu. My už víme, že do toho jdou jak v Jihlavě, tak v Ústí. Významným bodem festivalu byl křest CD domácího bluegrassového

Wyrtonu

. Jako kmotra si přizvali Wabiho Daňka. Wyrton patří k tradicionalistům, pojetím i zpěvem připomíná Kůsovy Fámy. Petr Kůs pro ně napsal úvodní píseň na CD, ostatní většinou převzaté melodie otextoval Jan Roth. Slyšeli jsme i další z verzí Irského deště, ale znám lepší. Z pokřtěného alba

Jinak to nejde

odehráli většinu skladeb za mohutného ohlasu domácího publika.

Poslední trojici účinkujících a hlavních hvězd festivalu (**Wabi Daněk a Miloš Dvořáček**, trio **Pa vel Žalman Lohonka, Pavlína Jišová a Tonda Hlaváč**

, už sledovalo publikum bez mé účasti. Jednak jsem všechny nedávno slyšela a druhak je jistě zase brzy někde uslyším. Podobně snad i

GrassCountry

ze Slovenska (bývalý Country Team), který se mi vloni ve Strakonicih dost líbil. V době, kdy Kolínský ostrov v programu finišoval, jsem byla díky rychlým kolejím už doma. A vy, pokud si myslíte, že bluegrass je jen o rychlosti a folk o depresích, líbí se vám akce domácího typu tak pro 100-150 lidiček, vězte, že Kolínský ostrov by měl mít příští rok 9. pokračování.